

## Lambert Schlechter

insekti su u stvarnosti  
mi smo u enigmati

spisi J. H. Fabrea  
fasciniraju me tako jako jer kroz  
njihovu stvarnost on govori o našoj enigmati

proučavanje, svako proučavanje zaokuplja  
smiruje, gotovo tješi

kada proučavam nisam bolestan  
nisam bolehljiv

volim proučavati  
prijašnja nepotrebna proučavanja  
neuspjela, napuštena istraživanja

volim meandre i slijepe ulice  
proto-znanosti

kušam  
neznalačku učenost negdašnjih učenjaka  
razumijem je bolje od  
današnjeg učenog neznanja

o čemu me big bang i kvazari  
obavještavaju ?  
zar i zadnji Talesov učenik  
nije bio tako daleko ?

mjeriti svemir  
stopama ili palčevima ili laktovima  
ili milijardama svjetlosnih godina  
to ni na koji način ne mjeri  
dijametar moje izgubljenosti

*(Honda rouge et cent pigeons, 1994)*

imam bolesnu riječ  
da napišem kako trenutno  
nisam bolestan

imam ludu riječ  
da napišem kako trenutno  
nisam lud

imam riječ smrt  
ničemu mi ne služi  
osim da izazove  
nesavladivu sumnju  
na sve riječi koje prethode  
na sve riječi koje slijede

nastavljam  
pišem bolesnu riječ  
ludu riječ

pišem riječ tijelo  
koja znači da srce kuca  
da ruka u ovom trenutku  
iscrtava znakove  
oko riječi tijelo  
koja znači da se oči otvaraju  
da pluća pumpaju pumpaju  
inače ruka ne bi  
u ovom trenutku iscrtavala ove znakove  
oko riječi tijelo  
koja znači da se moj muški spolni organ  
povremeno diže  
i želi ići i ide u ženu

izgubiti vid & život  
na dnu oceanske pukotine  
koitus u kojem koincidiraju  
prvotna euforija i završna vrtoglavica

pišem završetkom ruke tijela  
bolesnu riječ  
ludu riječ  
pišem ime dana  
ime mjesta  
pišem nekažnjeno  
enigmatski  
ne znam što pišem  
riječ smrt

*(Honda rouge et cent pigeons, 1994)*

## Zapisnik vozača ambulantnih kola

Wittgenstein: You mean it clicks?  
When things don't click,  
take clicker from your pocket and click it.  
*John Cage, Diary, 1969, Part V*

1.

nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li...  
s neba pada ovoliko kamenje  
a oblaci prolaze lakši no ikad  
jedan kos je na brezi i šuti

poruke kasne, brzjavu se miješaju  
ide gegajući se gospodin jednoruki  
gasiti ulične svjetiljke  
želi nam laku i vrlo crnu noć

oblaci prolaze lakši no ikad  
japanski se mjesec zanjihao oko svoje osi  
nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li...  
crni kos pjeva bijelu melodiju

rilkeovi odlomci su zakačeni na grmlje  
tko sada nema krova ići će u šumu  
poruke kasne, brzjavu se miješaju  
ambulantna kola bez vozača krče si put

ovolika krupa pada s neba  
a oblaci prolaze lakši no ikad  
u dnu hladne šume jedna kuća  
- kuća, možda, ako se kos nije narugao

2.

nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li...  
a ako je sivilo oblaka olovno  
a ako nam se to iznenada desi uz lom  
nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li

ali kos se ruga, zviždi svoje bijele note  
ambulantna kola na Manhattanu, ambulantna kola u Budimpešti  
i naravno da imaju vozača, meksičkog, poljskog  
pobrinut ćemo se za vas, vratit ćemo vam vašu krv

japanski se mjesec diže nad Mezopotamijom  
već godinama nema antibiotika  
ovolika krupa pada s neba  
poruke kasne, brzjavu se miješaju

čekajući zakopavamo djecu na rubovima polja  
makovi će biti crveniji no ikad  
a oblaci prolaze laki, laki poput pare  
sivi kos zviždi bijelu tužbalicu

ovdje je kao nigdje i ovdje je svugdje  
ovdje je ovdje i sad a to nikada nije oduvijek  
i prolaze oblaci oblaci više no ikad  
i jedan je mjesec tu, tako mjesec

### 3.

pobrinuti ćemo se za vas, vratiti ćemo vam vašu krv  
Schiele pred ogledalom crveno prska svoj crtež  
to su signali, tjelesni krici  
usred lake i crne noći

nježna nježnost ženske stvari  
i iznenada proljepšanje u sivilu  
ali poruke kasne, brzojavi se miješaju  
nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li...

pobrinut ćemo se za vas, zovemo ambulantna kola  
vozač ne govori tvoj jezik, ali odvest će te gdje treba  
vratiti ćemo vam krv, u New Yorku, u Budimpešti  
crni će mjesec krasiti bjelinu noći

Schiele će se pred ogledalom pozabaviti vama  
staviti će crvenu boju među tvoje raširene noge  
cvjetna soba u koju će se htjeti smjestiti cijelom dužinom  
ovolika kocka krupe razbija mu glavu

poruke kasne, brzojavi ne stižu  
trave su žuće no ikad, bit ćemo žedni,  
žed noću i danju, voda se zaledila, sve je bijelo od snijega  
a nikoga neće biti da nam vrati našu krv

### 4.

galaksije se nisu prestale udaljavati  
makovi će procvjetati, jednoga dana, na rubu polja  
širom se otvaraju oči djeteta koje otkriva mjesec  
netko će doći, dijete, vratiti ti tvoju krv

dugo sam bio vozač ambulantnih kola na Manhattanu  
znam što se desilo jednoga zimskoga jutra u četiri sata  
na uglu četrdeset i druge avenije, posvuda snijeg  
nikada me nećete čuti, nikada, da govorim o tom jutru

ovdje je kao nigdje, ovo je jedna pokrajina u galaksiji

razglednica s Schieleovim crtežom  
zalijepljena na gipsane stijenske sobičke  
i nostalgija odlazaka tamo gdje je crveno

poruke kasne, ptice šute  
jedina poruka koju sam ikad čuo  
bio je ponekad uvečer kos rugalica  
brzjavi se miješaju, ništa se više ne čuje

padao je snijeg, cijelu je noć padao snijeg  
a japanski je mjesec eksplodirao na horizontu  
nitko se nije usuđivao spomenuti makove na rubu polja  
tikanje nije funkcioniralo, odustali smo

## 5.

morati ćemo se odlučiti sve iskopčati  
kad gospodin jednoruki pođe gasiti  
izazvat će posvuda kratke spojeve  
poruke kasne, brzjavi više ne prolaze

nikada ne znamo kada, nikada ne znamo je li...  
a ako je to sada, ako je to ovdje  
ovolika će krupa pasti s neba  
već neko vrijeme govorim o tome

dok gledam Schieleovu razglednicu  
njegov crni i crveni crtež  
poruke se miješaju, snijeg pada cijelu noć  
ambulantna kola ne napreduju, staju, zaglibljena

već neko vrijeme govorim o tome  
nitko ne čuje, poruka ne prolazi  
a mjesec dolazi, i mjesec odlazi  
pažljivo prateći ljučenje galaksija

prije nego je krupa razbila lubanju  
čuo se, u djeliću sekunde  
zvižduk kosa, crvena mrlja crteža  
mozak zatim iscure i odmah se zaledi

Prevela Brankica Radić